

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott [REDACTED] sz. alatti lakos az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján

alkotmányjogi panaszt

terjeszték elő.

I. A tényállás

A)

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV/181-0/2016
Érkezett:	2016 FEBR 02.
Példány:	1
Melléklet:	6 db
Kezelőiroda:	1

A Központi Nyomozó Főügyészség 2015. július 16-án kelt indítványában a Be. 576. § -ának (1) bekezdése szerinti **különleges eljárás lefolytatását** indítványozta a Be. 555. §-a (2) bekezdés b) pontja szerinti illetékességgel rendelkező Fővárosi Törvényszéknél abból a célból, hogy a velem szemben a Kúria Bhar.III.47/2014/23. számú ítéletével jogerősen kiszabott 1 évi börtönbüntetés időtartamába az előzetes fogvatartásban töltött 2 év 6 hónap 20 nap időtartamból *utólagosan* 1 évi időtartamot számítson be.

A Fővárosi Törvényszék mint elsőfokú bíróság a 2015. augusztus 11. napján hozott 15.B.1492/2010/402. számú végzésében 2009. február 10. napjától 2011. május 13. napjáig, majd 2011. június 17. napjától 2011. október 4. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időből 1 időtartamot rendelt beszámítani. A végzéssel szemben védőm fellebbezést nyújtott be.

A védőm a fellebbezésében többek között azt sérelmezte, hogy a Fővárosi Törvényszék a fellebbezésről szóló tájékoztatásban a másodfok lefolytatására jogosult bírósággént a Szegedi Ítéltáblát jelölte meg, noha a másodfokú eljárás lefolytatására a Fővárosi Ítéltábla rendelkezik hatáskörrel és illetékességgel.

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a 2015. december 01. napján kelt Bpkf.II.762/2015/2. számú jogerős végzésében nem osztotta a védőm álláspontját, mert álláspontja szerint a Kúria a Bkk.I.411/2013/2.számú végzésével a másodfokú eljárásra a Szegedi Ítéltáblát jelölte ki, a Fővárosi Ítéltábla kizárása mellett. **A Kúria kijelölő végzése azonban kizárólag a Fővárosi Ítéltáblán 3.Bf.87/213. számon indult büntetőügyre vonatkozott** (amelynek nyilván nem képezte részét az évekkel később indult különleges eljárás). **A kijelölés nem vonatkozott a különleges eljárásokra.**

A Szegedi Ítéltábla a 2015. december 01-i végzése indoklásának első bekezdésében maga is jelzi, hogy a Fővárosi Törvényszék különleges eljárásában - tehát ez már nem a kijelölés által érintett másodfokú eljárásban (!) - hoz másodfokú végzést.

A különleges eljárás lefolytatására másodfokon a Be. 13. § (2) bekezdés b) pontjára figyelemmel, illetve a bíróságok elnevezéséről, székhelyéről és illetékességi területének meghatározásáról szóló 2010. évi CLXXXIV. törvény illetékességi rendelkezései alapján a Fővárosi Ítéltáblának van hatásköre és illetékessége.

A Szegedi Ítéltábla 2015. december 01. napján kelt Bpkf.II.762/2015/2. számú jogerős végzése ellen semmilyen jogorvoslattal nem tudok élni.

A Fővárosi Ítéltábla hatáskörét és illetékességét támasztja alá a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 2015. november 02-án kelt 3.Beüf.10960/2015/8. számú jogerős végzése is, amely egy másik különleges eljárásban, az összbüntetési kérelmem másodfokú eljárásban történő elbírálása során született. A Fővárosi Ítéltábla ebben a végzésében a Be 576. §-ának szerinti különleges lefolytatására hívta fel a Fővárosi Törvényszéket.

A Kúria kijelölő végzése 2013. április 9. napján kelt. A kijelölés indoka az volt, hogy a Fővárosi Ítéltábla Büntető Kollégiumának valamennyi bírása – a kollégiumvezető kivételével – elfogultságot jelentett be. 2013 óta a Fővárosi Ítéltáblán eljáró bírók állománya sokat változott, az új bírók nem jelentettek be elfogultsági kifogást, mint a hogy a **Fővárosi Ítéltábla 3.Beüf.10960/2015/8. számú végzéséből is kitűnik**. A Kúria kijelölő végzését egyébként sem lehet kiterjesztően értelmezni, a kijelölés csak és kizárólag a Kúria végzésében megjelölt eljárásra vonatkozott.

B)

A Szegedi Ítéltábla az A) pontban hivatkozott, 2015. december 01. napján kelt Bpkf.II.762/2015/2. számú jogerős végzésében a Szegedi Ítéltábla Bf.III.666/2014/11. számú ítéletével kiszabott 2 év 6 hónap börtönbüntetésbe az általam 2010. február 10. napjától 2011. május 13. napjáig, majd 2011. június 17. napjától 2011. október 4. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt számította be. Egyebekben az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyta azzal, hogy a Szegedi Ítéltábla Bf.II.151/2013/34. számú és a Kúria Bhar.III.47/2014/23. számú ítéletével velem szemben kiszabott 1 év börtönbüntetésbe az általam 2009. február 10. napjától 2010. február 9. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt tekintette beszámítottnak, vagyis ez alapján az 1 éves börtönbüntetésem kitöltöttnek tekintendő.

A Szegedi Ítéltábla által alkalmazott beszámítási mód álláspontom szerint alaptörvényellenes a beadványom III. rész B) pontjában szereplő indokok alapján.

A beszámítási módot tartalmazó jogerős végzés további jogorvoslattal nem támadható.

Az ügyem előzményeiről röviden annyit, hogy a Fővárosi Törvényszéken 15.B.1492/2010 számon indult ellenem büntetőeljárás. Másodfokon a Kúria A) pontban hivatkozott kijelölő végzése alapján a Szegedi Ítéltábla járt el, harmadfokon pedig a Kúria. Ezen ügy kapcsán voltam előzetes letartóztatásban. (1. számú ügy)

Időközben a Pesti Központi Kerületi Bíróságon hűtlen kezelés büntette miatt 119.B.12.180/2013 számon felmentő ítélet született velem szemben. (2. számú ügy)

A Kúria az 1. számú ügyben a 2. számú ügyben meghozott ítéletre tekintettel az előtte folyamatban lévő hűtlen kezelés miatti büntetőeljárást elkülönítette, és felhívta a másodfokú bíróságot, hogy mivel az ez ügy és a 2. számú ügyben érintett cselekmények a folytatólágosság törvényi egységébe tartoznak, biztosítsa az egy eljárásban történő elbírálás lehetőségét. A Szegedi Ítéltábla a Kúria felhívásának nem tett eleget és ítéletet hozott annak ellenére, hogy időközben a 2. számú ügyben a felmentő ítélet jogerőre emelkedett és res iudicata miatt az eljárás megszüntetésének lett volna helye. Így született velem szemben két jogerős ítélet egy – a folytatólágosság törvényi egységébe tartozó – bűncselekmény miatt. Ebbe a két jogerős ítéletbe kellett beszámítani az előzetes letartóztatásomat.

II. A beadvány elfogadhatósága

Az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja alapján az Alkotmánybíróság alkotmányjogi panasz alapján felülvizsgálja a bírói döntésnek az Alaptörvénnyel való összhangját.

Jelen beadványomban a Szegedi Ítélőtábla 2015. december 01. napján kelt Bpkf.II.762/2015/2. számú jogerős végzése alkotmányossági vizsgálatát kérem az Alkotmánybíróságtól a beadványom III. pont A) és B) pontjában meghatározott indokok alapján.

a) Az Abtv. 27. § szerinti eljárás

Abtv. 27. § Az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja alapján alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdekében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés

- a) az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, és*
- b) az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.*

Az a) pontban írt jogsérelem megállapítása a panasz érdemi vizsgálata körébe tartozik. (Izd. III. pont)

A b) pontban írt törvényi feltétel esetemben teljesült, tekintettel arra, hogy a sérelmezett jogerős végzéssel szemben a jogorvoslati lehetőségeimet már kimerítettem.

b) a befogadhatóság egyéb feltételei

Abtv. 30. § (1) Az alkotmányjogi panaszt a sérelmezett döntés kézbesítésétől számított hatvan napon belül, a 26. § (2) bekezdésében meghatározott esetben az alaptörvény-ellenes jogszabály hatálybalépésétől számított száznegyven napon belül lehet írásban benyújtani.

(2) A döntés közlésének elmaradása esetén az alkotmányjogi panasz benyújtására nyitva álló határidő a tudomásszerzéstől, vagy az Alaptörvényben biztosított jog sérelmének bekövetkezésétől számított hatvan nap.

A Szegedi Ítélőtábla 2015. december 01. napján kelt Bpkf.II.762/2015/2. számon hozott jogerős végzése ellen, amely 2015. december 07-én került kézbesítésre részemre, a törvényes határidőben, hatvan napon belül terjesztem elő az alkotmányjogi panaszomat.

A fentiek alapján a törvényben előírt valamennyi feltétel teljesült ahhoz, hogy az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszomat érdemben elbírálja.

III. A beadvány érdemi része

A)

a) A törvényes bíróhoz való jog

Az Alaptörvény érintett rendelkezései:

„B) cikk (1) Magyarország független, demokratikus jogállam.”

„XXVIII. cikk (1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit **törvény által felállított, független és pártatlan bíróság** tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.”

XVIII. cikk (7) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy a jogos érdekét sérti.”

„28. cikk A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.”

Az Alaptörvény XVIII. cikke által biztosított tisztességes eljáráshoz való jog részét képezi a törvényes bíróhoz való jog, illetve a törvényes bírótól való elvonás tilalma.

Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése – és az 1993. évi XXXI. törvénnyel kihirdetett, az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló Egyezmény 6. cikk 1. pontja - értelmében mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyét a törvény által felállított bíróság bírálja el. A törvény által felállított bíróságra vonatkozó követelmény magában foglalja a törvényes bíróhoz való jogot, vagyis azt, hogy egy konkrét ügyben az eljárási törvényekben megállapított általános hatásköri és illetékességi szabályok szerint irányadó bírói fórum (bíró) járjon el. (IV/02777/2012. ABH).

Ezt az alkotmányos elvet a Bszi. az alapelvek között úgy fogalmazza meg, hogy senki sem vonható el törvényes bírójától [8. § (1) bekezdése]. A törvény által rendelt bíró pedig az eljárási szabályok szerint a hatáskörrel és illetékességgel rendelkező bíróságon működő, előre megállapított ügyelosztási rend alapján kijelölt bíró [8. § (2) bekezdés]. A törvényes bíró tehát: a törvényben előre meghatározott hatáskörrel és illetékességgel rendelkező bíróságon működő, előre megállapított ügyelosztási rend szerint kijelölt bíró. Az ügyelosztási rendet az objektivitás és a személytelenség biztosítása, az önkényesség kizárása érdekében előző évben állapítja meg a bíróság elnöke, amely a tárgyévben kizárólag szolgálati érdekből vagy a bíróság működését érintő fontos okból módosítható [9. § (1) bekezdés]. Ebből következik, hogy a bíró és az ügy egymáshoz rendelése alkotmányosan csak előre meghatározott, általános szabályok alkalmazásával objektív alapokon történhet.

A törvényes bírótól való elvonás tilalma jogállami követelmény, az eljárás résztvevőit megillető biztosíték.

A Kúria kijelölő végzésének meghozatalára azért került sor, mert a meghozatalának időpontjában a hatáskörrel és illetékességgel rendelkező Fővárosi Ítéltáblán működő bírók elfoglaltsági kifogást nyújtottak be. Tény és való, hogy az ügy tárgyiilagos megítélése

ugyancsak alkotmányos követelmény, amely a tisztességes eljáráshoz való jog részét képezi, ennek érvényesülése a törvényes bíróhoz való jog szükséges és arányos korlátozását eredményezheti. A Kúria kizáró végzése azonban egy adott időszakban – 2003 áprilisában - a Fővárosi Ítéltáblán működő bírókra vonatkozott, a kijelölés pedig egy adott időpontban egy adott bíróság előtt lévő konkrét ügyre.

A végzés meghozatala óta már 3 év eltelt, a Fővárosi Ítéltábla személyi állománya változott, az új bírók elfogultsági kifogást nem terjesztettek elő. A Fővárosi Ítéltábla 3.Beüf.10960/2015/8. számú végzése is igazolja, hogy a hatáskörrel és illetékességgel rendelkező bíróság bírái eljárnak az ügyekben, nem érzik elfogultnak magukat.

Tehát jelenleg, 2016-ban már nem áll fenn az az alkotmányos indok, amely korábban a törvényes bíróhoz való jogom korlátozását eredményezhette.

A Kúria végzése nem véletlenül vonatkozott egy meghatározott ügyszámon folyamatban lévő konkrét ügyre. A jogbiztonság követelménye is megkívánja, hogy a végzést nem lehet önkényesen kiterjesztően értelmezni.

Álláspontom szerint a jogorvoslathoz való jogom is sérült, mert nem állt rendelkezésemre hatékony jogorvoslat arra, hogy a Szegedi Ítéltábla illetékességét vitathassam. Védőm a Fővárosi Törvényszék mint elsőfokú bíróság által meghozott végzéssel szembeni fellebbezésben sérelmezte, hogy a Törvényszék a Szegedi Ítéltáblát jelölte meg fellebbezés elbírálására jogosult bírósággént, a fellebbezést azonban pont az a bíróság bírálta el, akinek az illetékességét vitattam. A Szegedi Ítéltábla jogerős végzésével szemben pedig további jogorvoslat nem volt biztosítva számomra.

B)

b) A törvény előtti egyenlőség elve

Alaptörvény érintett rendelkezései:

„B) cikk (1) Magyarország független, demokratikus jogállam.”

„XV. cikk (1) A törvény előtt mindenki egyenlő.

(2) Magyarország az alapvető jogokat mindenkinek bármely megkülönböztetés. nevezetesen faj, szín, nem, fogyatékosság, nyelv, vallás, politikai vagy más vélemény, nemzeti vagy társadalmi származás, vagyoni, születési vagy **egyéb helyzet szerint különbségtétel nélkül** biztosítja.

„XXVIII. cikk (1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság **tisztességes** és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.”

„28. cikk A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.”

A különleges eljárásban figyelembe veendő 1978. évi IV. törvény 99.§ (1) bekezdése szerint „Az előzetes fogvatartás és a házi őrizet teljes idejét be kell számítani a kiszabott szabadságvesztésbe, közérdekű munkába és pénzbüntetésbe.”

Nincs semmilyen jogi alapja a Szegedi Ítélőtábla által használt azon számítási módnak, amely az egy eljárásban fogatosított előzetes letartóztatást olyan alapon rendeli beszámítani a két jogerős elítélésbe, hogy az egyikbe annak teljes mértékéig beszámítja, míg a másikban a maradék időt számolja be.

Mivel a jogszabály nem tartalmaz kifejezett rendelkezést arra, hogy az egy eljárásban fogatosított előzetes letartóztatást hogy kell beszámítani két jogerős elítélésbe, az 1978. évi IV. törvény 99. § (1) bekezdését az Alaptörvény 28. cikkére figyelemmel kell alkalmazni, vagyis olyan számítási módot kell alkalmazni, amely megfelel a jogszabály céljának, az Alaptörvény rendelkezéseinek. Ennek folytán csak és kizárólag olyan számítási módot kell alkalmazni, amely biztosítja a törvény előtti egyenlőség alkotmányos követelményét, és nem tesz alkotmányos indok nélkül különbséget az egymással összehasonlítható, az adott kérdés szempontjából azonos (ún. homogén) csoportba tartozó jogalanyok között.

Nincs alkotmányos indoka annak, hogy a jogalkalmazó az előzetes letartóztatásban lévő fogvatartottak között, illetve a szabadlábon védekező és előzetes letartóztatás alatt álló terheltek között különbséget tegyen az összbüntetés szabályainak alkalmazása szempontjából. Én azonban pontosan ilyen indokolatlan különbségtételnek estem áldozatul azért, mert a jogalkalmazó alaptörvény ellenesen alkalmazta a Btk. beszámításra vonatkozó rendelkezéseit, ennél fogva kizárt engem az összbüntetés enyhébb szabályainak alkalmazása lehetőségétől.

A Btk. 93. § (1) bekezdése szerint ha az elkövetőt több határozott ideig tartó szabadságvesztésre ítélik, a jogerősen kiszabott büntetéseket – törvényben meghatározottak szerint összbüntetésbe kell foglalni, ha az elkövető valamennyi bűncselekményt a legkorábbi elsőfokú ítélet kihirdetését megelőzően követte el.

A Btk. 93. § (2) bekezdése szerint összbüntetésbe csak olyan végrehajtandó szabadságvesztések foglalhatóak, amelyeket az összbüntetésbe foglaláskor még nem hajtottak végre, vagy amelyeket folyamatosan hajtanak végre.

Én már valamennyi cselekményt a legkorábbi elsőfokú ítélet kihirdetését megelőzően követte el, az összbüntetésbe foglalás konjuktív feltételei közül esetemben nem mind valósul meg a Szegedi Ítélőtábla jelen beadványban vitatott végzése folytán. Ugyanis azáltal, hogy a Szegedi Ítélőtábla az 1 év időtartamú büntetésembe beszámítani rendelt 1 év előzetes fogvatartásban töltött időt, így ezen börtönbüntetést kitöltöttnek kell tekinteni. Bár ez önmagában nem jelent összbüntetésbe foglalási akadályt, azonban mivel az előzetes letartóztatásomat követően (2011. október 4.) szabadlábra kerültem, így nem állapítható meg, hogy folyamatosan hajtanak végre rajtam szabadságvesztést, így összbüntetésnek nincs helye velem szemben.

(A teljesség kedvéért jelzem, hogy az előbbieket a Fővárosi Törvényszék a 2015. december 17. napján kelt 15.B.149262010/424. számú végzésében állapította meg, amellyel szemben védőm fellebbezést nyújtott be más indokok folytán. Hangsúlyozom, hogy én jelen eljárásban nem a Törvényszék ezen végzését kifogásolom, hanem a Szegedi Ítélőtábla fent hivatkozott végzését az alaptörvényellenes számítási mód miatt. Az összbüntetési eljárás során a bíróság kötve van a Szegedi Ítélőtábla végzéséhez a beszámítási mód tekintetében.)

Amennyiben a Szegedi Ítélőtábla - talán a polgári jogi osztatlan közös tulajdon fogalmához legközelebbi dogmatikai szemléletmódnak megfelelően – az egy eljárásban fogatosított előzetes letartóztatásban töltött időt mindkét jogerős büntetésbe arányosan számította volna be, akkor egyik büntetésem sem lenne kitöltöttnek tekinthető, és nem lennék elzárva az

összbüntetés lehetőségétől. Márpedig a jogalkalmazó az Alaptörvény 28. cikkére figyelemmel köteles lett volna olyan beszámítási módot alkalmazni, amely megfelel az Alaptörvény XV. cikk (1) és (2) bekezdésében foglaltaknak.

A beszámítási módot tartalmazó jogerős végzés további jogorvoslattal nem támadható.

Sérti a törvény előtti egyenlőség elvét, ezen túl az elemi logika szabályait is, hogy azért kerültem hátrányos helyzetbe, mert hosszú éveket előzetes letartóztatásban töltöttem, hiszen, ha a kettévált ügyben szabadlábon védekeztem volna, akkor a két még végre nem hajtott büntetés összébüntetésbe foglalásának nem lett volna akadálya. Hasonló képtelenség, hogy a másik esélyem az összébüntetésbe foglalásra akkor lehetne, ha a 2015-ös második elítéléskor is – 6 éve - előzetes letartóztatásban lettem volna.

Az Alkotmánybíróság az 1012/B/2008. számú határozata az összébüntetés célját az arányos büntetés garantálásában jelölte meg azokban az esetekben, amikor a terhelt ismert és felderített cselekményeinek egy eljárásban való elbírálására a hatóságok, illetve a bíróság oldalán felmerülő objektív indokból nem volt mód.

Az összébüntetésbe foglalás nem valamiféle oktalan kedvezmény, nem „a büntetés enyhítése”, hanem **annak biztosítéka**, hogy egyes elkövetők ne kerüljenek hátrányosabb helyzetbe a többiekhez képest, illetve eljárásjogi akadályok ne tegyék lehetetlenné az egységes büntetéskiszabást.

Az Alaptörvényben is deklarált **törvény előtti egyenlőség elve megköveteli** annak reparálását, ha az elkövető által megvalósított több bűncselekmény egy eljárásban való elbírálására és halmazati büntetés kiszabására valamilyen oknál fogva nincs lehetőség. Én ettől a reparációs lehetőségtől estem el, noha önhibámon kívül kerültem abba a helyzetbe, hogy a Szegedi Ítéltábla a Kúria iránymutatását figyelmen kívül hagyta, és nem egyesítette a velem szemben folyamatban lévő büntetőeljárásokat, és így a folytatólagosság törvényi egységébe tartozó cselekményeket – amelyeket egyébként a Btk. alapján egy eljárásban kellene kötelezően elbírálni – két eljárásban bíráltak el és hoztak velem szemben két jogerős ítéletet.

A jogszabályok alkalmazásánál figyelembe kell venni a jogszabály célját és az Alaptörvény rendelkezéseit, hiszen csak így kerülhetőek el azok joghézagok, méltánytalanságok, amelyek akkor keletkeznek, ha a jogszabály szövege nem alkalmazható kifejezetten egy adott tényállásra, mégis az eset körülményei (így pl. a jogszabály céljának érvényesülése vagy az alkotmányos alapértékek védelme érdekében) alapján teljesen nyilvánvaló, hogy az adott rendelkezést kell alkalmazni az adott tényállásra nézve.

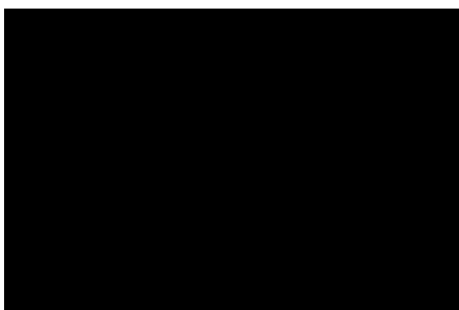
Az Alaptörvényben rögzített alkotmányos értékek védelme és érvényre juttatása minden bíróság alkotmányos feladata és kötelessége. A Szegedi Ítéltábla fenti eljárása álláspontom szerint sérti a tisztességes eljáráshoz való jogomat is, hiszen olyan beszámítási módot alkalmazott, amely elzárt engem az összébüntetés lehetőségétől.

IV. A kérelmem

A fent részletezett indokokra tekintettel indítványozom, hogy az Alkotmánybíróság a Szegedi Ítéltábla 2015. december 01. napján kelt Bpkf.II.762/2015/2. számú jogerős végzését az Alaptörvény 24. cikk (3) bekezdés b) pontja és az Abtv. 43. § (1) bekezdése alapján semmisítse meg.

Budapest, 2016. január 28.

Tisztelettel,

Mellékletek:

1. sz. melléklet KNYF indítvány a különleges eljárás megindítására
2. sz. melléklet Fővárosi Törvényszék 15.B.1492/2010/402. sz. végzése
3. sz. melléklet [redacted] ügyvéd fellebbezése
4. sz. melléklet Szegedi Ítéltábla Bpkf.II.762/2015/2. sz. végzése
5. sz. melléklet Kúria Bkk.I.411/2013/2. sz. végzése
6. sz. melléklet Fővárosi Ítéltábla 3.Beüf.10960/2015/8. sz. végzése